בב:

נשפך דמה. דאין כאן זריקה ולא הותר הבשר: **וכן ילא דמה.** דמהאי פנימה דלעיל נמי נפקא דמיפסיל אף הדם ביניאה:

דקיימה לן דכל הני בשריפה. בכל הגמרא אנו מולאין בכל פסולי

קדשים ילאו לבית השריפה ומנלן מקרא: בקדש. בעזרה: פסולי

שחר קדשים. שמחילתן בכשרותן

בעזרה דכתיב בהן (ויקרא ו) בחלר

אהל מועד ואימורי קדשים קלים

שנפסלו דבכשרותן היתה חומת

העזרה מחילתן דהא הקטרה בעו

מנין שאף כשנפסלו תהא שם שריפתן.

ולהכי נקט אימורים דאי ניטמא בשרן

של קדשים קלים דנאכל בכל העיר

שריפתן נמי בכל העיר כדתנן" שורפין אותו בחלרומיהן או על

גגותיהן: קדשים קלים. דבעו שריפה

כלל בשאר פסולין חוץ מטומאה מנלן

ומטומאה ליכא למילף דשאני טומאה

דפסלה אף בתרומה ומעשר: הלכתא

גמירי לה וחטחת דחהרן. לח

אינטריכא לפרושי בה שריפה באנינותה וביניאתה אלא מעשה

שהיה הוא דאישתעי. ולקמן פריך

והבשר אשר יגע בכל טמא למה לי:

אפי׳ פיגול. שפסולו בגופו טעון

. עיבור לורה. והא דתנא דרבה בר

אבוה לא איתפרש מהיכא: מנא

ליה. דבעי עיבור לורה פשיטא לן

דטעתא משום דגמר עון עון מנותר

כתיב בפיגול (שם ז) והנפש האוכלת

ממנו עונה תשה וכתיב בנותר (שם

יט) ואוכליו עונו ישא והאי קרא בנותר מוקמינן ליה בכריתות (דף ה.)

בגזרה שוה כתיב [ויקרא יט] כי את קודש

ה' חילל וכתיבים ושרפת את הנותר

באש לא יאכל כי קודש הוא וגמר

פיגול מנותר מה נותר כבר עובר לורתו אף פיגול לריך שתעובר לורתו ואדגמר מנותר ליגמרי' מחטאת

דאהרן שנשרפה בו ביום דכתיב ביה

נמי עוןש ואותה נתן לכם לשאת את

עון העדה ומשה הודה להם דכתיבי

וייטב בעיניו: כי האי גוונא. בין

למאן דאמר בובחים [קא.] מפני אנינות

עם א מיי׳ פרק יט מהל׳

פסולי מוקדשין הלכה ל: ב ג מי" פ"ד מהלי ק"פ הלכה ג:

מוסף תוספות

א. מנא ליה לר' יוחנן דמשום דס"ל מפני אנינות נשרפה לא יוכל לסבור כרבנן. מוס' שלגן. ב. לעיל ד"ה כי האי הוראת שעה היתה. שס.

רבינו חננאל

ותוב לן או נשפך או יצא דמה חוץ לקלעים דקיימא לן בשרפה מנא לן. ואתינן ין בשוכה מבר׳ שמעון לאפוקה מדר׳ שמעון רתני כל בקדש באש תשרף דכתיב בחטאת, לרבות כל פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים . קלים שהן בשרפה, פסולי קרשים קלים עצמן מנין, ולא אשכחנן ראיה מן התורה. ואסיקנא אלא כל פסול קדש בשרפה הלכתא גמירי לה, וחטאת ראהרן מעשה שהיה אתא לאשמועינן. ורבה בר אבוה דתני אפילו פגול טעון צורה, כלומר אינו נשרף מיד אלא עד שתעובר צורתו, נילף מחטאת דאהרן. אמר לך אפי׳ כעין חטאת דאהרן לדורות צורה בעי. וחטאת דאהרן הוראת שעה היתה. לא מחלוקת ת"ק ור' יוחנז בז ברוקה בשנטמאו הבעלים או שמתו, שזה אומר תעובר צורתו וזה אומר ישרף מיד, בשמתו או שנטמאו הבעלים לאחר זריקה דאיתחזי בשר לארילה אבל לפני זריקה לארילה כלל דברי הכל ישרף מיד. אותבינן עלה וחזר ואמר אלא הכי איתמר, אמר רב חסדא מחלוקת שנטמאו או שמתו לפני זריקה דלא איתחזי בשר לאכילה כלל דהוי ליה כפסולו בגופו אבל לאחר זריקה דברי הכל בעי צורה. ור׳ יוחנן . אמר אפי׳ לאחר זריקה נמי מחלוקת, כי היכי דלא תקשה לך הא תיובתא דאותבינן על רב חסדא ולא אשכח לה פירוקא. ואזדא ר' יוחנן לטעמיה דאמר ר' יוחנן ר' נחמיה ור' יוחנן בן ברוקה אמרו דבר אחד. דאפי' פסול הזבחים בבעלים ישרף מיד. ר' יוחנן בן ברוקה הא דמתני'. ר' נחמיה דתניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה לכך נאמר כאלה, ואנינות לאחר זריקה הואי

ושרפה מיד הואי.

ונגמר עון עון מחשאת האהרן. מימה לרשב״ה א״כ לשמוק מעון דפיגול סוממילה נימה דישרף מיד וי״ל דבלהו הכי אינטריך למיכתב עון בפיגול דבפרק שני דובחים (דף כח:) יליף בפיגול כרת עון עון מנותר: אבל נשמא האיתיה בחולין בו׳.

תימה לרשב"א ניליף כולהו מטמא ואמאי לריך הלכתא ואומר ר"י דה"א מה שנוהג בחולין הוי חומרא שהואיל ומעשה חול אתעביד ביה וא"ת ונילף הל וחומר מתרומה דבעי שריפה וי"ל דאיכא למיפרך מה לתרומה דאסורה לזרים תאמר בקדשים קלים דשרי. רשנ"ה: לאחר זריקה מחלוקת. פירוש אף לאחר זריקה דאי דוקא בדם ובבעלים מאן קתני לה: רבי יוחגן בן ברוקה ורבי נחמיה אמרו דבר אחד. וא״ת א דילמא לעולם רבי נחמיה כרבנן ס"ל דבעו עיבור לורה וחטחת אהרן שנשרף מיד מפני אנינות הוראת שעה היתה דעדיין לא פירש להם עיבור לורה כדפירש בקונטרס ב ואומר רשב"א דלפי מה שפירש ר"י דקברא דפקול בעלים בעי עיבור לורה אתי שפיר דהכא לא שייך הוראת שעה היתה דאנינות הוי פסול בעלים ומסברא בעי עיבור לורה ולעיל דקחמר הורחת שעה היתה הסבר דמפני טומאה נשרפה:

נשפך דמה יצא דמה חוץ לקלעים דקיימא לן בשריפה מגלן נפקא לן מדר"ש דתניא[®] ר"ש אומר יבקדש באש תשרף לִימד על חמאת ששריפתה בקודש אין לי אלא זו בלבד שאר פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים מנין ת"ל (וכל) בקדש באש תשרף אשכחן קדשי קדשים קדשים קלים מגלן אלא "כל פסולו בקדש בשריפה לא שנא קדשים קלים ולא שנא קדשי קדשים גמרא גמירי וחמאת דאהרן ימשום מעשה שהיה כך היה ולתנא דבי רבה בר אבוה יודאמר אפילו פיגול מעון עיבור צורה מנא לן יליף עון עון מנותר ונילף עון עון מחמאת דאהרן אמר לך חמאת דאהרן כי האי גוונא נמי עיבור צורה לדורות בעיא והתם הוראת שעה היתה השתא דאמרינן כל פסולי דקדש בשריפה לא שנא דקרשי קדשים ולא שנא קדשים קלים גמרא גמירי לה בקדש באש תשרף למה לי ההוא מבעי ליה ששריפתה בקדש יוהבשר אשר יגע בכל ממא לא יאכל באש ורבה ישרף למה לי ההוא לגופיה איצמריך מד"א

ישרף למה לי ההוא לגופיה איצטריך סד"א כל פסולי דקדש כגון לן דמה ונשפך דמה ויצא דמה ונשחמה בלילה דבשריפה דליתנהו בחולין אבל נממא דבחולין נמי מפסיל אימא הואיל ואיתעביד ביה עובדין דחול אימא לא תיבעי שריפה ותיסגי ליה בקבורה קמ"ל: ינממאו הבעלים או שמתו תעובר צורתן וכו': אמר רב יוסף מחלוקת שנטמאו בעלים אחר זריקה דאיתחזי בשר לאכילה אבל נממאו בעלים לפני זריקה דלא איתחזי בשר לאכילה דברי הכל ישרף מיד מיתיבי "זה הכלל כל שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובבעלים תעובר צורתו ויצא לבית השריפה קתני בעלים דומיא דדם מה דם לפני זריקה אף בעלים לפני זריקה אלא אי איתמר הכי איתמר ימחלוקת שנטמאו בעלים לפני זריקה אלא אי בשר לאכילה דהוה ליה כפסולו בגופו אבל נממאו בעלים לאחר זריקה דאיתחזי בשר לאכילה דברי הכל פסולו מחמת דבר אחר ובעיא עיבור צורה ורבי יוחנן אמר אף לאחר זריקה נמי מחלוקת ואזדא ר"י למעמיה דאמר רבי יוחנן ברוקה ור' נחמיה אמרו דבר אחד ר' יוחנן בן ברוקה הא דאמרן יוחנן ר"י בן ברוקה הור אמרו דבר אחד ר' יוחנן בל ברוקה הא דאמרן ה' נחמיה מאי היא "דתניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה זו לכך נאמר ה' נחמיה מאי הוא אנינות כלאחר זריקה הוא וכי אשתרוף לאלתר "(נשתרוף) "כאלה והא אנינות כלאחר זריקה הוא וכי אשתרוף לאלתר "(נשתרוף)

נשרפה בין למחן דחמר מפני טומחה נשרפה לדורות בעיא עיבור לורה נשתרוף) לאלתר י(נשתרוף) לאלתר י(נשתרוף) כאלה והא אנינות כלאחר זריקה הויא וכי והוראת שעה היתה ששרפוה לבו ביום: ששריפתן בקדש. שלריך לשורפן בעזרה: (ח) מעשה הול. שלח נוהרו ונטמאה נתחללה והחלה בקדושתה: וסיסגי לה בקבורה. לגונזה מן העין שלא יאכלוה כלבים: מחלוקם. דקאמר תנא קמא פסולו מחמת דבר אחר הוא ובעי עיבור לורה כגון שנטמאו הבעלים אחר זריקת הדם דנעשו כל עבודות הדם בהכשר: אבל נטמאו קודם זריקה. דרחמנא דחייה לפסח שני נמלאת זריקה שלא בבעלים וה"ל פסולו בגופו דוריקה פסולה היא וישרף מיד בי"ד: בדם. כגון נטמא הדם או נשפך לארץ: מחלוקת לפני זריקה. התם פליג ר' יוחנן בן ברוקה דחשיב ליה פסולו בגופו ותנא קמא סבר מ"מ לא בא פסול זה אלא מחמת דבר אחר ורבי יוחנן אמר אף לאחר זריקה נמי מחלוקת: **מפני אנינות נשרפה**. חטאת דאהרן שהיו אוננין ואסורין לאכול בקדשים דכתיב (דברים כו) לא אכלתי באוני ממנו ואמו קדשים בקל וחומר ממעשר: לכך נאמר כאלה. ותקראנה אותי כאלה שאני אונן והיאך הייתי אוכל קדשים. למשה נצטוה לאמר להם נייקרא ין קחו את המנחה הנותרת מאשי ה׳ ואכלוה באנינות והיה סבור שאף החטאת תאכל באנינות כמנחה ואמר לו אהרן שמא לא שמעת אלא במנחה זו שהיא קדשי שעה ליום שמיני של מלואים נצטוית אותה מנחה ואף אני מודה לך בשעיר נחשון ושעיר של יום דכתיב (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת שהם קדשי שעה חובה ליום ואכילתן [מותר] לאונן אבל חטאת זו שעיר ר״ח הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאונן. ור' יהודה פליג עלה התם _(זבחים אה) ואמר מפני טומאה נשרפה שנטמאת באונס והאי כאלה דריש ליה אמאי דקאמר משה לאהרן שמא מחוך צערך פשעת בה ונטמאת וקאמר ליה אהרן למשה כך אני בעיניך שאני מבזה קדשי קדשים אלמלי קראוני כאלה וכאלה לא הייתי מצוה אותן: הכי גרסיטן וֹפא אנינום כלאחר זריקה היא. שאפי' מתו נדב ואביהוא לפני זריקה אין הזריקה נפסלת בכך דחטאת לא דמיא לפסח דעיקרו לאכילה דאילו חטאת לא חיישינן לאוכלין דידה דלכפרה אתיא ואכל ישראל שהיו ראוין ואם מפני שהקריבוה באנינות ונפסלה דאונן שעבד חילל לא הדיוטים הקריבוה כי אם אהרן עצמו וקיימא לן (יימא יג:) כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל והכי אמרינן בובחים (קא.) ודרשינן הן היום הקריבו [ייקרא י] דקאמר ליה משה לאהרן דילמא באנינות אקריבתיה ופסלתיה ועל כן שרפתם אותה א"ל אהרן הן היום וכי הם היום הקריבו דפסל בהו אנינות אני הקרבתי דלא פסלא בי אנינות ושריפה מיד הואי בלא עיבור לורה. ומדקאמר ר' יוחנן דר' נחמיה ור' יוחנן בן ברוקה אמרו דבר אחד אלמא ס"ל דפלוגחא דמתניתין אף כשנטמאו לאחר זריקה דעבודות דם נעשו בהכשר ואפילו הכי ישרף מיד מפני שאין מי שיאכלנו כי חטאת דאהרן שלא היה לה פסול אחר אלא שלא היו לה אוכלין. וספרים כתוב בהן והא אנינות לאחר זריקה הואי וקשיא לי מנלן הא הלא לא נתפרשו בפרשה אלא

עבודות של קרבנות שמיני אבל קרבנות של ר״ח לא נתפרשו בה ועוד מדקא מהדר ליה אהרן וכי הן הקריבו והלא אני הקרבתי מכלל

לשיל דף כד.
(בירובין סה: וש"כן.
(ב'רובין סה: וש"כן.
(ב' לעיל דף לר: [עג:] (עול לר:)
(ב' [סוספתה פ"ר ה"ח].
(ב' [סוספתה פ"ר ה"ח].
(ב' [של פה].
(ב' [של פה].
(ב' [שב"ל ב'].

תורה אור השלם ו. וְכָל חַשְּאת אֲשֶׁר יוּבָא מִדְּמָה אָל אנְדֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בַּקְדָשׁ לֹא תַאָבַל בָאַשׁ תִשְּׁרָף: ויקרא ו כג ברבר

התחלת דבור.

רקרא וכג בקל אשר יגע בקל טאר יאכל באשר יגע בקל טאר יאכף הור שרף הדבשר כל קרור יאכל בשר: ויקרא זיט יאכל בשר: ויקרא זיט היאכל בשר: ויקרא זיט היאכל בשר: ויקרא זיט הקרבו את הקאתם ואת עלקני יון ותקראנה אתי היאכת בעיני האתר הייטב בעיני הייטב בעיני יון הייטב ב

הגהות הב"ח

(h) רש"ר ד"ה ששריפתן וכו'. בעורה הס"ד וחחר כך מ"ה עובדין דחול מעשה חול:

מוסף רש"י בקדש באש תשרף. נמקוס אכילמו שריפתו

לנניל מט. פא:) על חטאת. כ על חטאת. כ ששריפתה בקודש. בעזרה, דמוהנה שורף לא הוה שמעיע מקום שאר פסולי קדשי בתייל בד.). שאר פסולי קדשי קדשים. כגון מנחה ועולה יחשם שנטמאו או שנשפך דמן ומנחה שלא נקטר קומלה, ואימורי קדשים קלים. שנטמאו, ודוקא נקט הני שמחילתן בחוך חומת העזרה, אבל פסולי בשר קדשים קלים שאכילתן בכל העיר, אף שריפתן אם נטמאו חוץ לעזרה הו. והכי נמי תנו באלו לפני הבירה והיינו חוץ לעורה ושם היה בית הדשן לכך וכן מפורש בובחים בפ' טבול יום (לעיל בד.). אפילו פיגול .(:נחות נ:). כוא שפסולו בגופו. פסול שפסודו בגובו. כטוב ודמי ובצשר עלמו (לעיל לד:) כגון פיגול נותר טמח ויולה, ישרף מיד. עג:). בדם ובבעלים. כגון נשפך הדם וכגון פסח שמתו בעלים או נטמאו אחר זריקה, דעכשיו פסח כשר הוא אלא שאין לו לוכלין (שם ובעי"ז לעיל לד:) ולס אע"פ שפסול גמור הוא אפילו הכי הואיל עיכור לורה (לעיל לד:). עד שתעובר ממנו לורת בשר, דכיון דאין פסולו נשר, יניון ינוין פסומ חמור לא שרפיגן קדשים בבזיון, ועיבור צורה הוא פסול לינה דהוה ליה פסולו

דקודם זריקה הואי אנינות: ⁰ ורבה מוסיף אף רבי יוסי. נמי סבירא ליה כר׳ יוחנן בן ברוקה דפסול בעלים לא בעי עיבור צורה: